IB 4818

(PIER 626)

MX.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

184818

Η
ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΗΜΜΕΝΗ.

ΕΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ

Ὑπὸ

Α. ΛΙΒΑΘΥΝΟΠΟΥΛΟΥ

Δεκανέως τοῦ Πεζικοῦ.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « *Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.* »

1866.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Η
ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

I.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ.

« Avea piacevol viso, abito onesto
Un umil volger d' occhi, un andar grave.
Un parlar si benigno e si modesto,
Che parea Gabriel che dicesse.
Ave.
(Ἀριόστος.)

Ἦτον ἡμέρα ἑορτάσιμος· ἡ λειτουργία εἶχεν ἤδη τελειώσει. Οἱ νέοι, οἵτινες ὁρμαθηδὸν ἐξήρχοντο τοῦ ναοῦ, ἵσταντο εἰς τὸ προαύλιον καὶ ὑπομειδειῶντες ἐνητένιζον τὰς ζωηρὰς αὐτῶν συμπολίτιδας, αἵτινες περιβεβλημμέναι τὰς ὡραίας ἑορτασίμους στολάς των, ἐπέστρεφον βρενθυόμεναι οἴκαδε.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ναὸς, ἦτον ἡ κομψὴ ἐκκλησία τῆς Φιέζολε, ἥτις ἐγειρομένη ὑπερηφάνως ἐπὶ πρασίνου λοφίσκου, ἐφαίνετο θέλουσα νὰ δείξῃ τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἀρχαιότητά της.

Ἡ ἐκκλησία ἦτον εἰσέτι ἀνοικτή. Τὸ προαύλιον μικρὸν κατὰ μικρὸν ἠρημώθη, αἱ φωναὶ ἐχάνοντο συγκεχυμέναι ἐντὸς τῶν τὸν ναὸν περικυκλουσῶν στηλῶν, οὕτως ὥστε ἐν βραχεῖ τὸ πᾶν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἠδεῖαν ἐκείνην καὶ εὐδαίμονα σιγὴν τὴν βασιλεύουσαν εἰς τὰ ἅγια τῆς θρησκείας ἐνδιαιτήματα.

Νέος [illegible] εἴκοσι καὶ δύο σχεδὸν ἐτῶν, κομψοπρεπῶς ἐν-[illegible] καὶ ἄψοφα βήματα τὸ μικρὸν κοιμητήριον, τὸ ὄπισθεν τῆς ἐκκλησίας κείμενον, φθὰς δ' εἰς τὴν πλατεῖαν, ἐκάθησεν ἐπὶ λιθίνου θρανίου καὶ διὰ τῆς ἀνὰ χεῖρας βακτηρίας του διασκεδαστικῶς πως διεχάρασσεν ἐπὶ τοῦ χοὸς συγκε-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

χυμένας γραμμάς. Μετ' ὀλίγον ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἀκολούθως στενάξας ἠτένισε τὸν ποταμὸν, ὡσεὶ ἀναμνήσεις αἰώνιαι καὶ πόνου μεσταὶ διετάρασσον τὸν νοῦν του. — Δὲν ἦτον εὐειδὴς, ἀλλὰ τὰ εὐγενῆ καὶ ἁρμονικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, ἡ ἔκτακτος πελιδνότης καὶ τὸ μελαγχολικὸν ἦθός του, ἐνέπνεον ζωηρὰν προσοχὴν οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀκατανίκητον συμπάθειαν. Τὸ σήμαντρον διέκοψεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀθύμου ἐκείνης καταστάσεώς του. Ἦτο τὸ σήμαντρον τοῦ **Aqnus Dei**.

Πτωχός τις γέρων, ὅστις διέβαινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐστάθη καὶ γονυπετήσας ταπεινῶς ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν καὶ προσηύχετο. Σκληρᾶς εἰρωνίας ὑπομειδίαμα ἀνέτειλλεν εἰς τὰ χείλη τοῦ νεανίου καὶ πάραυτα ἀνέκραξε·

— Προσεύχου, προσεύχου πτωχὲ δυστυχῆ· οὐχὶ ὅμως διὰ τοῦτο θὰ εὕρῃς αὔριον τὸ βαλάντιόν σου πλῆρες χρυσοῦ· οὐδ' εἰς τὸ ῥεῦμα τῆς ζωῆς σου θ' ἀπαντήσῃς τὴν τύχην. Καλλιτέρα τύχη τῆς παρούσης δὲν σὲ περιμένει κατὰ τὰς ὀλίγας τοῦ βίου ἡμέρας αἵτινες εἰσέτι σοὶ ἐναπομένουσιν· ἡ δυστυχία ἔσεται ἀείποτε ἡ κλίνη σου καὶ ὑπαυχένιον ἕξεις ἀεὶ τὰ δάκρυα.

Ταῦτα εἰπὼν, ὠρθώθη μετ' ὀργῆς καὶ βάδην διευθύνετο πρὸς τὴν κώμην. Παρὰ τὸν ναὸν εἶδεν ἐξερχομένην νεάνιδα ὑπομελάνως ἐνδεδυμένην, ἀγγελικῆς ὄντως καλλονῆς, ἧς τινος οἱ μέλανες καταβεβλημένοι καὶ οἰδαλέοι ὀφθαλμοὶ, ἐτεκμηρίουν ὅτι πολλὰ ἔρρευσαν ἀπ' αὐτῶν δάκρυα· ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ δὲ καὶ ἐλαφρῶς συστελλομένου μετώπου της, ἐφαίνετο ὡς ἐκμαγεῖον φρικώδης ὀδύνη. Διέβη παρὰ τὸν νεανίαν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους καὶ πλησιάσασα τὸν γέροντα, ὅστις εἰσέτι ἐγονυπέτει, τῷ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς χειρὸς νόμισμά τι ὡς ἐλεημοσύνην, εἰποῦσα μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς,

— Δέου ὑπὲρ τῆς μητρός μου!..

Ὁ νεανίας ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες ἔπεσον ἐπὶ τῆς καρδίας του ὡς σταγόνες καιομένου θείου. Διατὶ τάχα τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τὸν ἔκαμνε νὰ πυρέσσῃ; Διατὶ ἡ σκεπτικὴ ἐκείνη ψυχὴ ᾐσθάνετο συγκεκινημένη διὰ τὰς ἀλλοτρίους δυστυχίας; Ὦ! ὁποῖον μῖγμα ἀντιφάσεως εἶσαι, ὦ ἀνθρώπινον γένος!....

Ἡ νεᾶνις ταχυποροῦσα ἐξηκολούθησε τὴν ὁδόν της· φθάσασα

δὲ εἰς τὸ περιστήλιον, δὲν ἐννόησεν ὅτι τὸ προσευχητάριόν της τῇ ἔπεσε χαμαί. Ὁ νέος ὅστις μετὰ προσοχῆς τὴν ἠκολούθει, τὸ ἔλαβε καὶ ταχύνας τὸ βῆμα ἐπρόφθασεν αὐτήν· μὲ τρόπον δὲ ὡραῖον καὶ εὐπροσήγορον,

— Συγχωρήσατέ με, Δεσποσύνη, τῇ εἶπεν, ἐὰν ἀπρεπῶς διακόπτω τὴν σειρὰν τῶν διαλογισμῶν σας· παρὰ τὸ περιστήλιον εὗρον τὸ βιβλίον τοῦτο, ὅπερ, ἐὰν δὲν λανθάνωμαι, σᾶς ἀνήκει.

— Ὦ! εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἐρυθριῶσα ἡ νεᾶνις, βεβαίως θὰ ἦτο δυστύχημα ἂν ἀπώλετο!.... εἶναι ἐνθύμημα τῆς μητρός μου.

— Τῇ ἀληθείᾳ, νομίζω ἐμαυτὸν εὐτυχῆ διὰ τὴν ἐκδούλευσιν ἣν ἠδυνήθην νὰ σᾶς κάμω.

Ἡ νεᾶνις ἐσίγησε καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της· ἀλλ' ὁ νέος, ὅστις δυσηρεστήθη διὰ τὸν ἀκαριαῖον τοῦτον ἀποχωρισμὸν, ἐξηκολούθησε,

— Δυστύχημά τι βεβαίως σᾶς συνέβη· δὲν εἶναι ἀληθές;

— Ἀληθέστατον, δυστυχῶς, κύριε· εἶχον μητέρα ἣν τρυφερῶς ἠγάπων· σήμερον δὲν τὴν ἔχω πλέον· τὴν στιγμὴν ταύτην εὑρίσκεται εἰς τοὺς οὐρανούς.

— Δυστυχῆ! ἐφώνησεν ὁ νέος· καὶ εἶσθε νῦν ὀρφανὴ καὶ μόνη;

— Οὐχὶ, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις, ἔχω ἀδελφόν τινα μεριμνῶντα περὶ ἐμοῦ. Τώρα, Κύριε, συγχωρήσατέ με ἂν σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσητε μόνην· εἴμεθα εἰς χωρίον, καὶ δὲν ἐπεθύμουν......

— Νὰ λάβῃ χώραν παρεξήγησίς τις· δὲν ἔχει οὕτως; ἔχετε δίκαιον, ὁ κόσμος εἶναι τοσοῦτον κακός!... χαίρετε, Δεσποσύνη, μὴ μὲ λησμονῆτε.

Ἡ νεᾶνις συνέθλιψε τὴν χεῖραν ἣν ὁ νεανίας τῇ ὤρεξε καὶ διὰ στεναγμοῦ τινος ἀπεχωρίσθησαν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

II.

Ο ΕΡΩΣ.

« E par che dalla sua labbia si mova
Uno spirto soave e pien d' amore
Che va dicendo all' anima sospira. »
(Δάντης. Ἐπίγ. πρὸς τὴν Βεατρίκην.)

Οἱ λόγοι τοῦ νεανίου, εὗρον γλυκεῖαν καὶ ἡδυτάτην ἠχὼ εἰς τὴν εὐαίσθητον τῆς νέας ἐκείνης καρδίαν, ἥτις εἰθισμένη νὰ ζῇ ἐς ἀεὶ μεμονωμένη, δυσκόλως ἤκουε παρηγόρους λόγους.

Ὁ ἀδελφός της, δικηγόρος ἐκπαιδευθεὶς μὲ ἀπειροκάλους φιλοσοφικὰς ἀρχὰς, ἐθεώρει ἀπαθῶς τὴν θλῖψιν ὡς τὴν χαρὰν, τὰς δυστυχίας ὡς τὰ εὐτυχέστερα τῶν συμβάντων. Ἡ Μαρία ἀπ' ἐναντίας πεπροικισμένη μὲ διάπυρον ψυχὴν καὶ ἰσχυρὰν εὐαισθησίαν, ἀείποτε ἐπνευστία διὰ τὰς μεγάλας πράξεις, πρὸς ἃς ἡ καρδία της ἐνθουσιωδῶς ἔκλινε. Στερηθεῖσα τοῦ πατρός της ἐξ ἁπαλῶν εἰσέτι ὀνύχων, συνεκέντρωσε τὴν ἀγάπην της εἰς τὴν μητέρα της καὶ ηὐξήνθη διδασκομένη τὰς ἀϊδίους ἐκείνας τῆς ἀρετῆς ἀρχὰς, αἵτινες τελειοποιοῦσι τὴν γυναικεῖαν καρδίαν.

Ἡ Μαρία ὅθεν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν παρακολουθουμένη ὑπὸ τῆς εἰκόνος τοῦ νεανίου. Ἡ Μαρία ἤδη ἠγάπα τὸν νέον τοῦτον, τὸν ἠγάπα δὲ ὡς ἀπὸ πολλοῦ χρόνου νὰ τῇ εἶχεν ὁμιλήσει περὶ ἔρωτος. Ἡ φλὸξ, ἡ κατὰ τὴν πρώτην ὁρμητικὴν ἔφοδον θείου ἐνθουσιασμοῦ διαδιδομένη εἰς τὴν ψυχὴν, δὲν ἔχει ἀνάγκην πολυπλόκου ἱστορίας προχωρούσης ἐπὶ μῆνας καὶ μῆνας, ὅπως ἁρπάσῃ ἀπὸ τὰ περιδεῆ καὶ σπασμωδικὰ χείλη νεάνιδός τινος τὸ πρῶτον *σὲ ἀγαπῶ*. Οὕτως ἡ Μαρία, ᾐσθάνετο ὅτι ἠγάπα τὸν ἄγνωστον, καί τοι προσπαθοῦσα νὰ ψευσθῇ πρὸς ἑαυτήν.

Τῇ ἐπαύριον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἐπανεῖδεν. Οἱ δύο νέοι, πλησιάσαντες ἀλλήλους, ὑπὸ ἀκατανικήτου συμπαθείας ὠθούμενοι, ὡμίλησαν ἐν ἐκτάσει. Οὕτω πως διῆλθεν ὁλόκληρος μήν. Πόσον εἶναι γλυκὺ τὸ νὰ δύνανται δύο νεαραὶ καὶ ἐρωτευμέναι καρδίαι νὰ πλησιάζουσιν ἀλλήλας καὶ νὰ βλέπωνται καθ' ἑκάστην! Ἡ Μαρία ἐπανέκτησε τὴν ὡραίαν χροιάν της καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκτινοβολοῦντος προσώπου της διεδίδετο ἡ ἀγαλλίασις

ἐκείνη, ἣν ἡ εἰλικρίνεια θέτει ἐπὶ τῶν ὑπὸ θείου ἔρωτος φλεγομένων παρθενικῶν χειλέων.

Ἡ Μαρία οὐδὲν ἐγίνωσκε, τὸ παρελθὸν τοῦ Ἐρρίκου ἀφορὸν, οὗ τινος μόνον τὸ ὄνομα ἠδυνήθη τυχαίως νὰ μάθῃ· ἡμέραν τινα ὅθεν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ. Ὁ Ἐρρῖκος μὲ ἀμαρύσσοντας ὀφθαλμοὺς ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν καὶ ἀκολούθως τῇ εἶπε,

— Μαρία, διατὶ μ' ἐρωτᾷς διὰ τὸ παρελθόν μου, νῦν ὅτε μὲ καταβαυκαλίζει ἡ εὐτυχία τοῦ παρόντος; Ὑπὸ τὸν ὡραῖον τοῦτον οὐρανὸν, ὑφ' ὃν ἐγεννήθης, ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τῶν μεγάλων ἀναμνήσεων, ἥτις ἀφήρπασεν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Ὑψιπετοῦς Ποιητοῦ, κατά τινα στιγμιαίαν ὀργὴν πικρὰς τινας λέξεις (α), λησμόνησα παντάπασι τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος μου. Μόλις ἐπάτησα τὴν ὁδὸν τῆς νεότητος καὶ τὰ τρομερὰ παθήματα ἅτινα ὑπέφερα, ἑνούμενα μὲ τοὺς σκληροὺς παλμοὺς τῆς ἐκτραχυνθείσης ψυχῆς μου, ἔφθασαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε θὰ ἐξήρκουν δι' ἑκατονταετῆ βίον. Μὴ ζητεῖς νὰ σοὶ ἀποκαλύψω τὰ μυστήρια τοῦ παρελθόντος μου, ὦ Μαρία, ἑκάστη λέξεις θὰ κατέρχεται ἀπηνὴς ἐπὶ τῆς καρδίας μου καὶ ἴσως ἡ ἀγάπη, ἣν δι' ἐμὲ τρέφεις νῦν, μετωθῇ εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν ἁμαρτημάτων μου.

Καὶ ἡ Μαρία ὑπήκουσεν· ἔκτοτε δὲν ἠρώτησεν αὐτὸν πλέον περὶ τοῦ παρελθόντος του.

Πόσον ἦσαν εὐτυχεῖς! Μεστοὶ γλυκυθύμων ἐλπίδων, ἐπρόορουν εἰς τὸ μέλλον πηγὴν εὐδαιμονίας· ὑπὸ τὴν σκιὰν πρασινιζόντων δένδρων καθήμενοι, συνέχεον τὰς στοναχάς των μὲ τὴν ἁρμονίαν τοῦ παντὸς καὶ οἱ περιφλεγεῖς ἀσπασμοί των, ἐπανελαμβάνοντο ὑπὸ μονήρους καὶ θείας ἠχοῦς! Ὁ Ἐρρῖκος χαριέντως διεπέρα τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὴν μελαίνην τῆς Μαρίας κόμην, τὴν εἰς τὴν ἐλαφρωτέραν πνοὴν τῆς ὑπὸ τῶν ἀνθέων ἀρωματιζομένης αὔρας κυματίζουσαν καὶ μὲ γλυκυτάτην φωνὴν τῇ ἔλεγεν,

---

(α) Ὁ Δάντης ὀργισθεὶς διὰ τὴν αἰώνιον ἐξορίαν εἰς ἣν κατεδικάσθη, ἐχάραξεν ἐν τῇ ποιητικῇ αὐτοῦ καὶ ὀργίλῃ φαντασίᾳ τοὺς στίχους τούτους οἷς ἀποκαλεῖ τοὺς συμπολίτας του,

« . . . . ingrato popolo, maligno
Che discese da Fiesole a b a n t i q u o
E tiene ancor del monte e del macigno. »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

— Ὦ! πόσον ὡραία εἶσαι Μαρία, οἱ φωτοβόλοι καὶ μαῦροί σου ὀφθαλμοὶ ἔχουσιν ἀνέκφραστον μαγείαν· ὤ! ὄχι, Μαρία, δὲν εἶσαι σὺ ἀνθρώπινον πλάσμα, εἶσαι παρήγορος Ἄγγελος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν ἀποσταλλείς.

Καὶ ἡ Μαρία, ἥτις τρυφερώτερα ἐνητένιζεν αὐτὸν, ᾐσθάνετο διαχεόμενον ἐντὸς τῶν ὀστέων της γλυκύτατον βρόμον, ῥίπτοντα αὐτὴν εἰς ἔκστασιν καὶ τὸν Ἐῤῥίκον τότε ἀντήμοιβε δι' ἐρασμίου ἀσπασμοῦ.

Οὕτω διῆλθον τρεῖς μῆνες, χωρίς ποτε νεφέλη τις νὰ ὑψωθῇ ὅπως ἐπισκιάσῃ τὸν ἥλιον ἐκεῖνον, ὅστις τοσοῦτον καθαρὸς καὶ διαυγὴς ἐφωτοβόλει.

Ἀλλὰ διατὶ ἡ εὐδαιμονία σβέννυται ὡσεὶ φωσφόρος ἀτμὶς καὶ χάνεται εἰς τὸ μηδὲν, ὡς τὰ μικρὰ ἔντομα τὰ ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἁφαρπαζόμενα; Δὲν θὰ ἦτο τάχα πολλῷ προτιμώτερον ν' ἀποθνήσκῃ τις ὅταν ὁ κατὰ τὸ μέλλον βίος του στίλβει ἐλαφρὸς καὶ γαλήνιος, ὅταν οὐρανός τε καὶ γῆ τῷ ὑπομειδειῶσιν, ὅταν ἡ ἁρμονικὴ τῆς ἐλπίδος φωνὴ τὸν παρηγορεῖ; Τότε τὰ ἀνημμένα πάθη καὶ ἡ ἀθυμία τῆς κατασπαρασσομένης ψυχῆς δὲν θὰ ἐδηλητηρίαζον τὰς ἐσχάτους τοῦ βίου ἡμέρας. — Τότε ἡ φλογερὰ καὶ εὐγενὴς καρδία τοῦ ὁρμητικῶς εἰς τὰς ἁγίας καὶ ὑπερανθρώπους ἐμπνεύσεις κλίνοντος, δὲν θὰ ἐκαλύπτετο ὑπὸ τῆς τέφρας, διὰ νὰ καταπαύσῃ τοὺς ἐξαγιασθέντας παλμοὺς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Καὶ ὅμως, τοιοῦτον τέλος, καὶ τοιαύτην τὴν ἀγωνίαν προητοίμαζε τὸ πεπρωμένον τῇ Μαρίᾳ.

Ἦτο νὺξ προκεχωρηκυῖα τοῦ Αὐγούστου μηνός. Ἡ Μαρία εὑρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν της γονυκλινὴς ἔναντι τῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου. Εἶχεν ἀνὰ χεῖρας τὸ θεῖον βιβλίον τοῦ Κέμπης καὶ εὐλαβέστατα διέτρεχε τὰς συγκινητικὰς ἐκείνας σελίδας τῆς Ἀ π ο μ ι μ ή σ ε ω ς τ ο ῦ Χ ρ ι σ τ ο ῦ. Αἴφνης ᾐσθάνθη κίνησίν τινα εἰς τὴν γαστέρα καὶ ἡ προσευχὴ ἐσταμάτησε εἰς τὰ χείλη της. Ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο μήτηρ, κατελάμπρυνε τὸ ὡραῖον αὐτῆς μέτωπον ὡς ἅγιόν τι φῶς· ἀλλὰ μετὰ μικρὸν, ἀναλογισθεῖσα τὴν θέσιν της, ᾐσθάνθη ὀξύ τι ῥῖγος τρόμου καὶ ἀγωνίας περιχυνόμενον εἰς τὰς φλέβας της.

Ἀλλὰ . . . . . τί εἶχε νὰ φοβηθῇ; Ὁ Ἐῤῥῖκος δὲν τῇ ὑπεσχέθη χιλιάκις ὅτι αὐτὴ ἔσεται ἡ μόνη σύζυγός του; Ἡ ἰδέα αὕτη οὐκ ὀλίγον τὴν παρηγόρει· ἀλλ' οὐχ' ἧσσον τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ ἡσύχως. Ἐπὶ τέλους ὑπέφωσκεν ἡ ἠὼς καὶ ἡ Μαρία περιέμενε πνευστιῶσα τὴν κατάλληλον ὥραν ὅπως ἀποκαλύψῃ τῷ Ἐῤῥίκῳ τὸ μέγα ἐκεῖνο μυστήριον.

Ἡ Μαρία ἐπορεύθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐν τῇ ὡρισμένῃ θέσει εὗρε τὸν Ἐῤῥῖκον παρά ποτε πελιδνὸν καὶ καταβεβλημένον. Ἡ νεᾶνις δὲν ἀπετόλμα νὰ τῷ διακοινώσῃ ὅ,τι ἐβάρυνε τὴν καρδίαν της· αἴσθημά τι ὑπερβαλλούσης αἰδοῦς τὴν ἀπέτρεπεν· ἀλλὰ κατανικήσασα πλέον πᾶν ἐμπόδιον, διηγήθη αὐτῷ τρέμουσα πῶς ὑπόπτευεν ὅτι ἦτο μήτηρ. Ὁ Ἐῤῥῖκος ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος καὶ εἰς τὰς προτρεπτικὰς τῆς Μαρίας παρακλήσεις, τῆς ἐξορκιζούσης αὐτὸν ὅπως παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἀδελφόν της, ἀπήντα διὰ κενῶν καὶ διακεκομμένων λέξεων.

— Ὦ! τῷ ἔλεγεν ἡ Μαρία, θὰ ἔλθῃς σήμερον, δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι σήμερον θὰ ἔλθῃς σὺ αὐτὸς, νὰ ζητήσῃς τὴν χεῖρά μου; Ὦ! θὰ ἴδῃς πόσον εὐτυχῆ θὰ σὲ καταστήσω· δὲν θ' ἀναπνέω εἰμὴ διὰ σὲ, θὰ μαντεύω τοὺς διαλογισμούς σου καὶ ἡ βούλησίς σου ἔσεται συνάμα καὶ ἰδική μου. Ἄ! ἐλθὲ, Ἐῤῥῖκε, ἐλθὲ μαζῆ μου.

— Οὐχὶ, Μαρία, τῇ ἀπεκρίνετο· σήμερον δὲν δύναμαι, διότι πρέπει πρῶτον νὰ ἑτοιμασθῶ. Αὔριον μεῖνε εἰς τὴν οἰκίαν καὶ πρὶν ἢ ὁ ἥλιος δύσει θὰ ἔλθω νὰ συνομιλήσω μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Ταῦτα εἰπὼν, ἠσπάσθη τὴν Μαρίαν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἀνεχώρησεν. Ἡ κακοδαίμων, βλέπουσα αὐτὸν ἀναχωροῦντα, ᾐσθάνθη τὴν καρδίαν της σπαρασσομένην· τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἀντὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ τὴν ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ, ὡσανεὶ ἦν τὸ φίλημα τοῦ αἰωνίου ἀποχωρισμοῦ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

III.

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ.

« Così inquieta e torbita traca
La vita in un continovo martire. »
(Τάσσος. Ἐλευθερ. Ἱερουσ. Ὠδὴ Δ.΄)

Ἔφθασεν ἡ αὔριον καὶ ἡ μεθαύριον, ἀλλ' ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἐφάνη. Ἡ δύστηνος Μαρία εἰσέτι ἠπατᾶτο· ἴσως ὁ Ἐρρῖκος περιέμενε προσφορωτέραν τινὰ ἡμέραν, ὅπως παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἀδελφόν της· ἴσως ἠσθένησε· καὶ οὕτω διὰ μυρίων σκέψεων προσεπάθει νὰ θέσῃ χαλινόν τινα εἰς τὸν φρικώδη πόνον ὅστις τὴν ἐτυράννει. Ἀλλά, μὴν ὁλόκληρος παρῆλθε καὶ οὐδὲν περὶ Ἐρρίκου ἔμαθε. Πολλάκις περιῆλθε τὴν Ἐκκλησίαν, πολλάκις διέβη σιγαλέα ὑπὸ τὰς στήλας, ὡς χηρεύσασα χελιδών, μυριάκις στενάζουσα, ἀλλ' οὐδὲν σημεῖον, οὐδεμία ἐλπὶς ὅπως τὸν ἐπανειδῃ.

Ὁ ἄπιστος! τὴν ἐγκατέλειψε!

Μὴ δυναμένη νὰ κατανικήσῃ τὸν πόνον της, ἔδωκεν ἐλευθέραν δίοδον εἰς τὰ δάκρυα καὶ τεταραγμένη ἐπορεύθη εἰς τὸν ναόν. Ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ θερμότατα ἐδεήθη ὅπως ἀπαλλαγῇ τῶν δεινῶν. Ὦ! πόσον εἶναι παρήγορος ἡ προσευχὴ κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀποθαῤῥύνσεως! πῶς ἀνυψοῖ εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὴν ψυχὴν ὁ θεῖος λόγος ὁ ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ ἀθανάτου στόματος τοῦ Πλάστου!

Ἡ Μαρία ἠγέρθη γαληνιαιωτέρα καὶ διευθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ὁ Ἐρρῖκος, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ Μαρία τῷ ἐνεπιστεύθη τὸ μυστήριον τῆς ἐγκυμοσύνης της, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Φιέζολε καὶ ἔκτοτε οὐδεμία περὶ αὐτοῦ ἠκούσθη εἴδησις. Ἐν τοσούτῳ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο φρικωδέστεραι διὰ τὴν Μαρίαν, ἥτις ἔβλεπε τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ ὡς φρικῶδες φάσμα πλησιάζουσαν. Τί θὰ ἔλεγεν ὁ ἀδελφός της εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο; Αὐστηρῶν ἀρχῶν ὡς πρὸς τὴν οἰκογενειακὴν τιμήν, ὑπερήφανος διὰ τὸ ἁγνὸν τοῦ ὀνόματός του, ἴσως θὰ τὴν ἐφόνευε καὶ τότε τίς θὰ ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἀθώου ἐκείνου πλάσματός της, τοῦ νεογνοῦ; Ἄχ! ὁποῖον πεπρωμένον ἐσφύριττεν ἡ μῆνις τοῦ οὐρανοῦ τῇ δυστυχῇ ταύτῃ τοῦ ἐγκλή-

ματος θυγατρί! Ἡ Μαρία ἀπέκρυψεν εἰς ὅλους τὸ ἁμάρτημά της, ἀλλ' ἔχουσα ἀνάγκην ἄμεσον νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸν πόνον της εἰς ψυχήν τινα δυναμένην τοὐλάχιστον νὰ τὸν ἐννοήσῃ, διηγήθη τὰ πάντα εἰς γηραιάν τινα ὑπηρέτιν, ἥτις παρεστάθη εἰς τὴν γέννησίν της καὶ ἔφερεν αὐτὴν πολλάκις εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἡ δύστηνος γραῖα, ἅμα τῇ ἐξομολογήσει τῆς Μαρίας, διεχύθη εἰς δάκρυα καὶ προσεπάθησε νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀτυχῆ νέαν διὰ τῶν εὐλογημένων λόγων μητρικῆς ἀγάπης· οὐ μὴν ἀλλά, νικηθεῖσα ὑπὸ τῆς ὀργῆς, κατηράσθη τὸν ἀνάξιον ἐκεῖνον, ὅστις κατέστησε δυστυχῆ τὸν ἄγγελον τοῦτον τῆς ἀγαθότητος.

— Ὦ! μὲ ἠγάπα! ἀπεκρίνατο μετὰ ἐκφράσεως πόνου μεστῆς ἡ Μαρία, τρυφερώτατα μὲ ἠγάπα! καὶ ἴσως ἀκόμη μὲ ἀγαπᾷ! ὦ Λουκία! μὴ τὸν ἐνοχοποιεῖς.

Καὶ ἡ δυστυχὴς γραῖα δὲν παρεπονεῖτο κατ' αὐτοῦ πλέον, ὅπως μὴ λυπήσῃ τὴν τεθλιμμένην Μαρίαν.

Ἀλλὰ τὰ παθήματα τῆς κακοδαίμονος ἐκείνης νεάνιδος δὲν ἐτελείωσαν εἰσέτι· αἱ δυστυχίαι αἵτινες τὴν περιέμενον ἦσαν πολὺ ἀνώτεραι δοκιμασίας.

IV.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

« Senza pane e senza tetto
Seguo errando il mio destin. »
(Ἡ Πένης· ὄρχησις τοῦ Μ. Γ.)

Τὸ φθινόπωρον ἐχώρει πρὸς τὸ τέλος του. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔπιπτον κιτρινωπά, τὰ χόρτα ἤδη ἀπεξηραίνοντο καὶ ἡ γελόεσσα Φιέζολε παρουσιάζετο τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξένου ὠχρὰ καὶ ἔρημος. Ἦτο νὺξ τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς ψυχρὰ καὶ χιονώδης. Πνεύματα ἀνέμου, μανιωδῶς δονοῦντα τοὺς κλάδους τῶν ἀπογεγυμνωθέντων δένδρων, ἐχάνοντο ὀλολύζοντα εἰς τὰ σπήλαια τῶν βράχων καὶ ὁ διαπεραστικὸς ὄμβρος ὅστις κατήρχετο παγε-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τώδης, ἐπατάγει εἰς τοὺς ὑέλους τῶν θυρίδων τῆς δυστυχοῦς Μαρίας.

Ἡ νὺξ ἐκείνη ἐστάθη δι' αὐτὴν φρικώδης! Ὁ ἀδελφός της μυηθεὶς τὸ μυστήριον, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς Μαρίας καὶ μετὰ τῆς γαλήνης ἐκείνης τῆς προαγγελούσης τρομερὰν καταιγίδα, ἐστάθη ἀπέναντι τῆς ἀδελφῆς του. Ἡ δυστυχὴς, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπαντήσασα ἐκείνους τοῦ ἀδελφοῦ της ἐξακοντίζοντας φλόγας ἀκαταμαχήτου ὀργῆς, ᾐσθάνθη ἑαυτὴν ὑποδουλωθεῖσαν καὶ ἀκουσίως εὑρέθη γονυκλινὴς παρὰ τοὺς πόδας του μὲ τὰς χεῖρας ἡνωμένας.

— Μαρία, εἶπεν ὁ δικηγόρος μὲ φρικώδη τόνον, διατί γονυπετεῖς ἀπέναντί μου; ἡ θέσις αὕτη εἶναι ἀξία διὰ μόνους τοὺς ἐνόχους, καὶ σὺ . . . . . .

— Ἐγὼ . . . . ἡμάρτησα καὶ μέγα εἶναι τὸ ἁμάρτημά μου, ὦ ἀδελφέ· ἀλλὰ τὰ τόσα ὑπ' ἐμοῦ χυθέντα δάκρυα, εἰσὶν ἱκανὰ νὰ τὸ διαλύσωσιν.

— Ἀθλία! ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος φρενητιῶν, ἀγνοεῖς εἰς ποίαν ἀτιμίαν ἔπνιξες τὸ ὄνομά μου; . . . . . . κατηραμένη! . . .

— Ὦ Ἐρνέστε, Ἐρνέστε! μὴ καταστήσῃς τὴν θέσιν μου φρικωδεστέραν. Αἰτῶ συγγνώμην!

— Ἀλλὰ, ἀθλία, δὲν εἶσαι ἀξία συγγνώμης.

— Λοιπὸν εἶπεν ἀποφασιστικὴ ἡ Μαρία, ἐὰν τὸ ἔγκλημά μου εἶναι τοσοῦτον μέγα, τότε ἐγκατάλειψόν με εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὠμοῦ πεπρωμένου, ὅπερ μ' ἐπιζητεῖ ὡς θῦμά του.

— Αὔριον, ἀπεκρίνατο οὗτος, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ οἴκημα τοῦτο ὅπερ τοσοῦτον ἀναξίως ἠτίμασας. Ἀπὸ τοῦδε ἔσῃ μονήρης ἐν τῷ κόσμῳ· ὁ ἀδελφός σου παύει πλέον ὑπάρχων διὰ σέ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔφυγεν ὡς ἀστραπή.

Ἡ Μαρία μείνασα μόνη, ἔστρεψε πέριξ τὸ βλέμμα ὡς παράφρων. Οὔτε δάκρυον ἐφάνη εἰς τὰ ἀπεξηραμένα της βλέφαρα καὶ ὅταν μετὰ δύο ὥρας εἰσῆλθεν ἡ ὑπηρέτις Λουκία, εὗρεν αὐτὴν εἰσέτι γονυπετῆ εἰς τὴν θέσιν μετανοούσης Εὔας.

Ἡ ἔφοδος ἐκείνη τῶν νέων σπασμῶν, ἐπετάχυνε τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ, διὸ καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης μὲ φρικώδεις πόνους. Τρο-

μερὸς πυρετὸς τὴν κατεβίβρωσκεν· ἐπὶ τέλους μεταξὺ φρικωδῶν στεναγμῶν καὶ τρομερῶν σπασμῶν, ἔφερεν εἰς τὸ φῶς χαριεστάτην παιδίσκην.

Ὁπόταν ἡ Μαρία ἤκουσε τὸ πρῶτον κλαυθμύρισμα, λάμψις χαρᾶς ἐξήστραψεν εἰς τὸ πρόσωπόν της. Τί τὴν ἔμελλεν ἐὰν ὁ ἀδελφός της τὴν ἀπεσκοράκιζε τῆς οἰκίας ὅταν τῇ ἄφηνε τὸν καρπὸν τοῦ ἔρωτός της; Ὁ Θεὸς δὲν προστατεύει τάχα τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ; δὲν προφυλάσσει αὐτὰ τῶν καταιγίδων; δὲν τὰ τρέφει;

— Θὰ ἴδῃς· ἔλεγε πρὸς τὴν παιδίσκην, καταφιλοῦσα αὐτὴν, θὰ ἴδῃς· ὁ Θεὸς θέλει λάβει εὐσπλαγχνίαν καὶ δι' ἡμᾶς.

Μετά τινας ἡμέρας, ἐπανέλαβε τὰς δυνάμεις της καὶ μετὰ νέαν τοῦ ἀδελφοῦ της ἐπίπληξιν, ἐχρεώστει νὰ φύγῃ τοῦ οἴκου. Τὰ δάκρυα τῆς ὑπηρέτιδος ἦσαν ἀνεξάντλητα καὶ ὁ ἀποχωρισμὸς οὗτος ἐστάθη φρικώδης καὶ λυπηρός.

Συλλέξασα τὰ ὀλίγα της ἐνδύματα, ἡ Μαρία, ὀδυρομένη ἀπεχαιρέτησε τὴν μητρικὴν οἰκίαν καὶ λαβοῦσα τὴν τηλύγετον εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐπορεύθη εἰς τὸ κοιμητήριον· ἔχυσε πικρὰ δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός της, κατησπάσθη τὴν βεβρεγμένην γῆν καὶ ἀποκόψασα ζωηρόν τι ἄνθος, ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον της ὡς μόνον καὶ διαρκὲς ἐνθύμημα· μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησε.

Διελθοῦσα ἀπαξαπάσας τὰς τῆς δυστυχίας ὁδοὺς, ἡ Μαρία, εὑρέθη μετὰ τρεῖς μῆνας ὡς θαλαμηπόλος παρά τινι οἰκογενείᾳ ἐν Σιέννῃ. Ἐνεργητικὴ εἰς τὰς ἐργασίας της, πιστὴ καὶ ἐξαιρέτου χαρακτῆρος, ἐπέσυρεν ἐν μικρῷ καιροῦ διαστήματι τὴν ἀγάπην τῶν Κυρίων της. Πέντε διῆλθον ἔτη, ἂν οὐχὶ εὐδαιμονίας, τοὐλάχιστον ἡσυχαστικοῦ βίου. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐργασίαι της δὲν ἦσαν πολλαὶ, τῇ ἐναπέμενεν ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος, ὅπως δοθῇ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς θυγατρός της, ἥτις ἐξαισίου οὖσα πνεύματος καὶ ἐξαιρέτου βουλήσεως, ἐμάνθανε μετὰ ζέσεως πᾶν εἴτι ἡ μήτηρ τὴν ἐδίδασκεν· Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ Μαρία ἔπεσε βαρέως ἀσθενής. Αἱ μεγαλήτεραι τῶν φροντίδων ἐτέθησαν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἂν ἡ ὕπαρξίς της ἐξησφαλίσθη, ἔπαθεν ὅμως ἡ ὅρασίς της, ἡ Μαρία ἐτυφλώθη!

Οἱ Κύριοί της θὰ τὴν διετήρουν ἐν τῇ οἰκίᾳ των, ἐὰν τὰ δυστυ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

χήματα δὲν τοὺς παρηκολούθουν, διότι ἐπιληφθέντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰ κτήματά των, ἅτινα καὶ ἐδημεύθησαν, καὶ ν' ἀναχωρήσωσι.

Τί πλέον ἠδύνατο ἡ δυστυχὴς Μαρία νὰ κάμῃ; Ἡ πενία καὶ οἱ κλαυθμοὶ ἦσαν τὰ ἐπίχειρα τοῦ ἐγκλήματός της. Διέμεινεν ἐπὶ μικρὸν εἰσέτι ἐν Σιέννῃ, ἀλλ' αἰδουμένη νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν διαβατῶν ἐν χώρᾳ ἔνθα ἅπαντες τὴν ἐγίνωσκον, ἐκίνησε πρὸς τὴν Φλωρεντίαν μετὰ τῆς μικρᾶς Ἰουλιέττης.

Ἦτο συγκινητικὸν τῷ ὄντι θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὴν πτωχὴν ἀόμματον ὁδηγουμένην ὑπὸ πενταετοῦς μόλις παιδίσκης, ὀρεγούσης τὴν χεῖραν τοῖς διαβάταις καὶ μετὰ φωνῆς τρυφερᾶς καὶ συγκεκινημένης ζητούσης ἐλεημοσύνην καὶ λεγούσης,

— Κύριε εὐσπλαγχνίσθητι τὴν πτωχήν μου μητέρα ἥτις δὲν βλέπει.

Ἀλλ' ἐάν τις τῇ ἔρριπτε νόμισμά τι εἰς τὴν χεῖραν, ἄλλος τὴν ἀπέπεμπε μεθ' ὕβρεων ὧν τὴν ἔννοιαν ἀδυνατοῦσα νὰ ἐννοήσῃ ἐπανελάμβανε εἰς τὴν μητέρα της, κατασπαράσσουσα οὕτω πως τὴν εὐαίσθητον καρδίαν της. Ταπεινοφροσύνη, ἐπίμονοι προσπάθειαι καὶ κόποι μὲ αἱματώδη δάκρυα μεμιγμένοι, ἦσαν ἡ καθημερινὴ τῆς περιπλανωμένης ἐκείνης μικρᾶς οἰκογενείας τροφή. Ἡ Μαρία κεκμηκυῖα καὶ ἀδυνατοῦσα νὰ ὑποφέρῃ τὴν καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ χείρονα ταύτην ζωήν, καὶ αἰσθανομένη ἑαυτὴν καθ' ἑκάστην ἀδυνατοῦσαν καὶ ἀποθαῤῥυνομένην, ἐσυλλογίσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Φιέζολε.

— Ὤ! ναί, ἔλεγε, θὰ ἐπανακάμψω εἰς πατρίδα μου! καὶ ἡ γῆ ἐκείνη ἐφ' ἧς τὸ πρῶτον ἀνέπνευσα, ἂς λάβῃ καὶ τὴν τελευταίαν πνοήν μου. Θὰ ὑπάγω πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, θὰ ῥιφθῶ εἰς τοὺς πόδας του καὶ θὰ τοῦ εἴπω,

— « Ἐρνέστε, δὲν εἶναι, ὄχι, δὲν εἶναι ἡ ἀδελφή σου ἥτις σὲ ἐξορκίζει, εἶναι ἡ μήτηρ ἐγκαταλελημμένης παιδίσκης, πτωχή τις ἀόμματος αἰτουμένη παρά σοῦ εὐσπλαγχνίαν. »

— Θὰ τῷ εἴπω ὅτι ἔπαθον τόσα, ὅτι τοσοῦτον ἔκλαυσα, ὥστε ἀξιοῦμαι ἂν οὐχὶ τῆς συγχωρήσεώς του, τοὐλάχιστον τῆς συμπαθείας του.

Ταῦτα εἰποῦσα, ἔλαβεν ἀποφασιστικῶς ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν μικρὰν Ἰουλιέττην, καὶ

— Ἄγωμεν, τῇ εἶπεν, ἄγωμεν εἰς Φιέζολε.

Ἀλλ' ὀλίγον τι προὐχώρησεν ἡ δυστυχὴς καὶ πάραυτα διελύθη εἰς δάκρυα. Ἡ κακότυχος ἐνεθυμήθη ὅτι ἦτο πλέον τυφλή. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ Θεὸς ἔλαβεν οἶκτον δι' αὐτήν.

V.

Η ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ, ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

« Lagrimai di rimorso, e sull' errore
Che già lunga stagion l' alma travolse,
La carità poteo più che il terrore. »
(Μόντης. Βασϐιλ. Ὠδὴ Β'.)

« Addio dolci lusinghe! addio diletta
Imagine di vita! ecco d' accanto
Stammi la morte che la falce ha stretta. »
(Ὁ αὐτός. Ἐλεγεῖα. Ὁ ἐνθουσιώδης μελαγχολικός.)

Ὡραιοτάτη τοῦ ἔαρος ἡμέρα ἐχώρει πρὸς τὸ τέλος της. Αἱ τελευταῖαι φλεγώδεις τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἐχρύσιζον τὸν θόλον τῆς ἐκκλησίας τῆς Φιέζολε καὶ ὡσεὶ κεχρυσωμένον στέμμα ἐπεκάθηντο ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὑψηλῶν αἰγείρων τῶν ἀπέναντι αὐτῆς εὑρισκομένων.

Πόσον ὡραία καὶ εὐγενὴς εἶναι ἡ Φιέζολε! Αὕτη δεσπόζει ἅπασαν τὴν εὐρύχωρον τοῦ Ἄρνου διάσφαγκα, ὅστις ὡς ἀργυρόεσσαι γραμμαὶ διαβρέχει τοὺς πόδας τῶν οἰκιῶν ἵνα καταδροσίσῃ τὸν σχεδὸν φλογώδη αὐχμόν. Ἐντεῦθεν δύναταί τις νὰ θαυμάσῃ τὴν ὡραιοτάτην Φλωρεντίαν, ἧς τινος οἱ ἑκατὸν θόλοι ὑψούμενοι εἰς τὸν οὐρανὸν φαίνονται ἀγερώχως δεικνύοντες τῷ θεατῇ τὰ φωταυγῆ αὐτῶν μαρμάρινα χρώματα τὰ ἀντανακλῶντα εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἐπὶ τῆς ἀπὸ Φιέζολε λοιπὸν εἰς Φλωρεντίαν ἀγούσης, καὶ ὅτε μὲν ἀνωφεροῦς ὅτε δὲ ἑλικοειδοῦς ἀπὸ τοῦ ὄρους φαινομένης ὁδοῦ, διεκρίνετο γυνή τις μετά τινος κορασίου ὑπομονητικῶς βηματίζουσαι. Ἐπὶ τοῦ ὡραίου, καί τοι πελιδνοῦ καὶ ὠχροῦ τῆς γυναικὸς προσώπου, ἐφωτοβόλει ὡς θεῖον καὶ φωτεινὸν διάδημα γαλήνιός τις καὶ καθαρὰ ἀγαλλίασις.

Ὅταν ἤκουσε τὸ σήμαντρον τοῦ **Ave Maria**, χαιρετοῦν τὴν πρὸς τὸ τέλος της ἄγουσαν ἡμέραν, γλυκεῖα συγκίνησις ἔκαμε τὴν καρδίαν της νὰ πάλλῃ. Ὁ γνωστὸς αὐτῇ ἐκεῖνος ἦχος, τῇ ἐνεθύμιζε χιλίας ἁγίας ἀναμνήσεις. Ἡ δυστυχὴς ἐγονυπέτησε καὶ προσηυχήθη ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ.

Ἡ νεᾶνις ἐγονυπέτησε παρ' αὐτῇ καὶ ἀτενίζουσα τὴν μητέρα της μετὰ ἀθώου καὶ ἀδόλου ὕφους,

— Μῆτερ, τῇ. εἶπε, δὲν σ' ὡδήγησα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ ἠξεύρεις;

Αὐτη δὲ τῇ ἀπήντησεν οὕτως·

— Ἰουλιέττα! ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ· γονυπέτησον καὶ δέου πρὸς τὸν Ὕψιστον μετ' ἐμοῦ.

Ἡ μικρὰ νεᾶνις ὑπήκουσε καὶ ὑψώσασα τὰς χεῖρας πρὸς τ' ἄνω ἐπανέλαβεν ἓν **Ave Maria**.

Σύννους τις καὶ ὑπομελάνως ἐνδεδυμένος Κύριος, διέβαινε τὴν ἔρημον ἐκείνην ὁδόν. Πλησιάσας δὲ τὴν νεάνιδα, εἶδεν αὐτὴν ὀρέγουσαν τὴν χεῖρα καὶ λέγουσαν,

— Κύριε, λάβετε οἶκτον διὰ τὴν πτωχὴν μητέρα μου ἥτις δὲν βλέπει.

Ὁ Κύριος ἐκεῖνος ἐστράφη καὶ ἰδὼν τὸ ὡραῖον τῆς Ἰουλιέττης πρόσωπον, ἔλαβε νόμισμά τι καὶ τῇ εἶπε,

— Λάβε ἀθῶα νεᾶνις, δὸς τὸ νόμισμα τοῦτο τῇ μητρί σου καὶ εἰπὲ αὐτῇ νὰ δέηται ὑπὲρ τῆς μητρός μου καὶ . . . . . ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ὦ! Κύριε, προσέθηκεν ἡ παιδίσκη, μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι κἀγὼ χάριν τῆς μητρός σας θὰ εἴπω ἁπάσας τὰς προσευχὰς ἅς τινας ἔμαθον παρὰ τῆς μητρός μου.

— Εὐχαριστῶ, φιλτάτη, ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ἰουλιέττα!

— Τὸ ὄνομα τῆς μητρός μου! εἶπε στενάξας ὁ ἄγνωστος κύριος.

— Καὶ ποία εἶναι ἡ ἡλικία σου;

Ἡ Ἰουλιέττα ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν, εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὴν μητέρα της.

— Μῆτερ, εἶπε, ποία ἡ εἶναι ἡλικία μου;

Ἡ Μαρία δὲν ἀπεκρίθη. Ἡ καρδία της ἐλύγισεν ὑπὸ τοῦ πόνου. Μόλις ὁ κύριος ἐκεῖνος ὡμίλησεν, ἡ Μαρία ᾐσθάνθη τὴν φωνήν του εἰσερχομένην εἰς τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας της· ἀνεγνώρισε τὸν ἀδελφόν της! Ἀλλ' ἡ Ἰουλιέττα νομίσασα ὅτι ἡ μήτηρ της δὲν τὴν ἤκουσεν, ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν, πρὸς ἣν ἡ Μαρία δακρυῤῥοοῦσα ἀπήντησε,

— Δὲν εἶναι εἰσέτι ἑξαετής, Κύριε.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη, εἶχε τοιαύτην ἔκφρασιν πόνου, ὥστε ὁ δικηγόρος ᾐσθάνθη τὴν καρδίαν του σπαρασσομένην. Μετά τινας στιγμὰς τὴν ἠρώτησε,

— Πῶς ὀνομάζεσαι, πτωχὴ ἀόμματος;

— Μαρία, προσέθηκεν ἡ πένης ἐγείρασα τὴν κεφαλήν.

— Μαρία!; ἐφώνησεν ἔκπληκτος ὁ Ἐρνέστος.

— Ναί! Μαρία, ἐξηκολούθησεν ἡ τυφλὴ, ἡ ἀδελφή σου, ἥτις διωκομένη ὑπὸ μυρίων παθημάτων, θῦμα ἐγκλήματός τινος, ἦλθε συρομένη καὶ μετὰ βίας μέχρι τῆς Φιέζολε διὰ νὰ σοὶ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην! καὶ οὐχὶ δι' αὐτὴν, ὦ Ἐρνέστε, ἐξηκολούθει ὀδυρομένη, οὐχὶ δι' ἐμὲ, ἥτις αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἀναξίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν πτωχὴν ταύτην παιδίσκην. Ὅταν δ' ἐγὼ ἀποθάνω, διηγήθητι αὐτῇ τὴν ἱστορίαν τῆς πτωχῆς ἐγκαταλελημμένης· ἓν πρὸς ἓν διηγήθητι αὐτῇ τὰ παθήματά μου καὶ δεῖξον αὐτῇ τὸ ἐξ ἀκανθῶν διάδημα, ὅπερ ἐγὼ μόνη, μόνη ἐγὼ κατέβρεξα δι' αἱματηρῶν δακρύων. Λάβε οἶκτον, Ἐρνέστε, λάβε οἶκτον δι' αὐτήν.

Ὁ Ἐρνέστος ἔκλαιεν· οἱ λόγοι τῆς Μαρίας τὸν συνεκίνησαν· ἤνοιξε τότε τοὺς βραχίονας καὶ,

— Ἐδῶ Μαρία, τῇ εἶπεν, ἐλθὲ ἐδῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου· ἐγὼ ἐχρεώστουν νὰ σοὶ ζητήσω συγγνώμην, ἐγὼ ἐστάθην ὁ ἀχάριστος. Κακοῦργος εἶναι ὁ ἐγκαταλειμπάνων εἰς τὴν δυστυχίαν τοὺς ἄλλους, κἀγὼ σ' ἐγκατέλειψα· ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεχώρησες δὲν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

καθησύχασα πλέον· σκιά τις ὠργισμένη πάνυ, πανταχοῦ μὲ παρηκολούθη καὶ ὡς σκωπτική τις Νέμεσις μὲ αἱματηρὰς πτέρυγας μοὶ ἔτυπτε τὰς παρειάς.

Ἀδελφός τε καὶ ἀδελφὴ περιεπτύξαντο ἀλλήλους· οὐδέποτε ἐδοκίμασαν ἐν τῷ βίῳ των ὡραιοτέραν στιγμήν.

Παρῆλθεν ἔτος ὁλόκληρον ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ Μαρία ἐπανεῦρε τὸν ἀδελφόν της καὶ συνέζη μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰουλιέττης της. Ἡ νέα οἰκογένεια ἐγεύετο τὴν ὡραίαν ἐκείνην καὶ γλυκεῖαν εἰρήνην ἥτις κατεμέθυσκε καὶ ἐξῆπτε τὴν ψυχήν! Οὐ μὴν ἀλλὰ, ἡ κακοδαίμων Μαρία, ἕνεκα τῶν πολλῶν παθημάτων ἔπεσε βαρέως ἀσθενής. Τὴν προσέβαλλεν ἡ φθίσις. Ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀναῤῥώσῃ, ἐγίνωσκεν ὅτι τάχιστα θὰ ἡνοῦτο μετὰ τῆς μητρός της. Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου ὡραίας τινος φθινοπωρινῆς ἡμέρας, ἡ Μαρία ἐκάλεσεν τὸν Ἐρνέστον, τὴν Ἰουλιέτταν καὶ τὴν γηραιὰν Λουκίαν καὶ μετὰ γαληνιαίας φωνῆς τοῖς εἶπε.

— Τὸ τέλος τοῦ βίου μου προσεγγίζει, μείνατε παρ' ἐμοὶ καὶ προσκαλέσατε Ἱερέα τινά.

Παραυτα ἡ διαταγή της ἐξετελέσθη καὶ ἱερεύς τις τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκανῶν μετὰ ἓν τῆς ὥρας τέταρτον εἰσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἅμα εἶδεν ὁ ἱερεὺς τὴν Μαρίαν, ὠχρείασε καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐπλησίασε τὴν ψυχοῤῥαγοῦσαν λέγων αὐτῇ μετὰ διακεκομμένης φωνῆς,

— Ἰδοὺ, ὦ θύγατερ, πάρειμι.

— Καλῶς ἤλθατε, Πάτερ, εἶπεν ἡ Μαρία· ἐγὼ ἀποθνήσκω· ἡμάρτησα πάτερ μου, ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τοῦ ὑπερβολικοῦ ἔρωτός μου· ἠγάπησα νέον ὡρκισθέντα μοι αἰώνιον πίστιν, τὸν ἠγάπησα ὡς ἀγαπᾷ τις τὰς ἡλιακὰς τῆς πατρίδος του ἀκτῖνας, ὡς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς Ἀγγέλους του· καὶ εἰσέτι τὸν ἀγαπῶ. Ὢ! ἐὰν ὁ ἔρως μου οὗτος, ὃν εἰσέτι τρέφω, εἶναι ἁμάρτημα, συγχωρησόν μοι Θεέ!

Καὶ ἐνταῦθα ἐσίγησε, διότι ἡ φωνή της ἐξέλειψεν.

Ὁ Φραγκισκανὸς ἐκράτει μεταξὺ τῶν πυρεσσουσῶν αὐτοῦ χειρῶν τὰς παγωμένας τῆς Μαρίας χεῖρας καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ῥέοντα δάκρυα, ἐκάθηντο ἐπὶ τῆς γενειάδος του ὡς σταγόνες δρόσου ἐπὶ φύλλων ἀποξηρανθέντος χόρτου.

— Ἡ Μαρία συνεκέντρωσεν ἁπάσας αὐτῆς τὰς δυνάμεις καὶ εἶπε,

— Δότε μοι τὴν Ἰουλιέτταν μου ἵνα τῇ δόσω τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν, ἀκολούθως ἀνοίξατε τὴν θυρίδα ὅπως ἀναπνεύσω ἅπαξ εἰσέτι πνοήν τινα τῆς αὔρας ἐκείνης, ἥτις ἠσπάσατο τὸ καθαρὸν ἄλλοτε καὶ παρθενικὸν πρόσωπόν μου .... ἀνοί ..... ξατε ...

Μετ' ὀλίγον δὲν ὑπῆρχε πλέον!

Ὁ Ἱερεὺς ἠτένησε πρὸς τὸ γαλήνιον ἐκεῖνο πρόσωπον καὶ ἐπιθέσας τὰ φλεγόμενα χείλη του ἐπὶ τῶν χλιαρῶν εἰσέτι τῆς ἐκπνευσάσης χειλέων, ἐπέθεσεν ἀσπασμόν· ἀκολούθως, ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς ζωηροτέρας λύπης, ἐφώνησεν,

— Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν, ὦ Μαρία, διότι τοιαύτην σὲ παραλαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἑνουμένη μετ' ἐμοῦ θὰ ἔζης τὸν βίον τῆς κολάσεως, διότι τὴν τύχην σου θὰ συνέδεες μεθ' ἑνὸς μητροκτόνου!

Ὁ οὕτω πως ὁμιλῶν Ἱερεὺς ἦτον ὁ Ἐῤῥῖκος, ὁ ἄπιστος τῆς ἀθλίας Μαρίας ἐραστής.

Ἡ Μαρία ἐτάφη παρὰ τὸν τάφον τῆς μητρός της.

. . . .

. . . .

Διὰ πολλὰ μετὰ ταῦτα ἔτη, περὶ τὸ λυκόφως ἑκάστης ἡμέρας, ἐφαίνοντο, κύριός τις καὶ νεᾶνίς τις, εἰσερχόμενοι εἰς τὸ κοιμητήριον καὶ ἱστάμενοι ἐπὶ τοῦ μνήματος τῆς δυστυχοῦς Μαρίας. Ἐνῷ δὲ ὁ Κύριος οὗτος συγκεκινημένος προσηύχετο, ἡ παιδίσκη ἔῤῥαινε μὲ ἄνθη τὴν αὐχμηρὰν ἐκείνην γῆν.

Οὗτοι δὲ ἦσαν, ὁ Δικηγόρος Ἐρνέστος καὶ ἡ μικρὰ Ἰουλιέττα.

ΤΕΛΟΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

(Τιμᾶται λεπτὰ 75.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚ
ΑΙ. Σ2. Φ6. 0026
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ